

บอกโวหารการเขียนของข้อความต่อไปนี้

๑) รุ่งแสงแล้ว แพรวาทรงนมองซุ่มกระด้างาเหนือศีรษะ เหมือนผ้าลูกไม้โปร่งด้วยแสงแดดรำไรที่สาดลงมา (โวหารการเขียน) / 2) แพรวออกไปสมทบกับไกรสร ทั้งสองเดินช้าๆ ไปพร้อมกันยังลานโดม (โวหารการเขียน) / 3) สักพักไกรสรเล่าถึงอาการของลูกแมวที่เขาเลี้ยงว่ากำลังป่วยหนัก(โวหารการเขียน) / 4) เดือนสิบสัญญา กับแพรวว่าจะช่วยเอาลูกแมวของเขาไปหาหมอ(โวหารการเขียน

๒) “ขณะที่ดาวิกาเดินทางกลับมาตามถนนริมคลองเปรมประชา มีเสียงสายน้ำไหลริน อีกไม่นานสายฝนจะประพรมลงมา คลองเปรมประชากรเต็มเปี่ยมไปด้วยน้ำ มวลน้ำไหลเอ่อล้นท่วมบ้านเรือนที่อยู่ริมคลอง (โวหารการเขียน)”

๓) “ทั่วราวป่าท้ายไร่ดอนเมืองจตุรจินดาสดเจียบบจนน่ากลัว น้ำต้อยไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัวไล่แมลงหวี่ที่บินหวือหว้อยู่ข้างหู ด้วยเกรงว่าเสียงขยับตัวเพียงเกรกเดียวอาจจะทำให้เปิดน้อยที่หลงฝูงตกใจและวิ่งเข้าไปในป่าละเมาะยากที่จะจับคืนฝูงได้” (โวหารการเขียน)

